

[Anden Næstformand.]

for at han kan forelægge det i Dag anmeldte Lovforslag om Forsikring mod Tab ved Mund- og Klovesyge.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Jens Thomsen): Vort Forslag til Lov om Forsikring mod Tab ved Mund- og Klovesyge tilsigter at oprette en landsomfattende gensidig Forsikring med Tilskud fra Staten. Naar det foreslaas, at denne gensidige Forsikring først skal træde i Kraft til 1. Januar 1940, er det af praktiske Grunde, ud fra Hensynet til det Sygdomsangreb, der raser for Tiden. Man kunde ogsaa gaa den Vej at oprette Forsikringen med tilbagevirkende Kraft, men de Landmænd, der endnu haaber at slippe fri for Pesten, vil da være betænkelige ved at gaa med i Forsikringen, og saafremt Forsikringen blev oprettet nu midt under Epizootien, vilde de Landmænd, der har haft Pesten, foruden at have haft deres direkte Tab ved Sygdommen, ogsaa komme til at betale til de Angreb, der nu indtræffer daglig i stor Udstrækning. Det har de simpelt hen ikke Raad til; derfor har vi anset det for mest praktisk at udskyde Forsikringens Ikrafttræden til den Tid, i Haab om at Sygdommens nuværende Epizooti til den Tid vil være afsluttet. Til Gengæld foreslaar vi, at Staten i Tiden indtil 1. Januar 1940 yder en Godtgørelse til Ejerne af de angrebne Besætninger.

Naar der oprettes en Forsikring, bør Erstatningerne ikke dække Tabet fuldt ud, det bør være saadan, at alle Besættningsejere har økonomisk Fordel af at gennemføre de største Forsigtighedsforanstaltninger for at undgaa Smittefare, og de Erstatninger, der foreslaas efter de nuværende Konjunkturer, 30 Kr. for Driftstab pr. Portion og 300 Kr. for Dødsfald, kan i Almindelighed ikke anses for at give fuld Dækning for Tabet. Det skal i denne Forbindelse bemærkes, at som Regel er det de bedste og mest ydende Køer, der angribes stærkest, og derfor er det som Regel ogsaa saadanne Dyr, der dør.

I Henhold til den store Erfaring, vi har faaet i lokale gensidige Mund- og Klovesygeforsikringer, har vi gjort Erstatningerne meget enkle uden at benytte Vurderinger og Skøn, fordi Vurderinger og Skøn ofte medfører Tilfældigheder og Utilfredshed. Ved Dødsfald gives ingen Erstatning, saafremt Dyret ikke dør af sig selv. Er der Adgang til at slaas Dyrene ned efter en Dyrlægeattest, kommer man straks for langt ud i det vilkaarlige, og naar Besætningsejeren betaler samme For-

sikringspræmie for gode og mindre gode Dyr, er det rimeligt, de faar samme Erstatning, især naar de bedste Dyr er mest udsatte.

Det har vist sig, at al Vurdering og Skøn er meget uheldig i lokale Forsikringer, men langt farligere vil det være at benytte det i en landsomfattende Forsikring. Hidindtil har man kun benyttet Lokalforsikringer, men med den Styrke og Fart, som de nuværende Sygdomsangreb har, bliver disse Forsikringer delvis betydningsløse. Naar alle Besætningerne i det lokale Opland angribes, da kan naturligvis det lokale Opland give en vis Udjævning, saaledes at de Besætningsejere, der har mange Dødsfald, faar en lille Hjælp, men en landsomfattende Forsikring kan løse Opgaven langt bedre.

Det skal erkendes, at Landbruget havde været bedre stillet, om vi rettidigt havde faaet oprettet en saadan Forsikring, der nu havde haft opsparede Reserver. Men det maa ogsaa erkendes, at Sygdommens Udbredelse maaske kunde være standset, saafremt Veterinærvæsenet havde været tilstrækkelig fremsynet og været i Stand til at producere tilstrækkeligt af den nye Vaccine, som man har saa stort Haab til, og som man venter vil fremkomme i den nærmeste Fremtid.

Det er noget beskæmmende, at man ikke er kommet videre frem, især naar man erfarer, at det er en dansk Videnskabsmand, der har øvet den væsentligste Indsats paa dette Omraade. Det er beklageligt, at Dr. Schmidt maatte rejse til Tyskland for at faa de berømte Forsøg gennemført der. Jeg skal dog ikke opholde mig længe ved den Side af Sagen, for vi kan jo alle være bagkloge, og det nytter ikke at græde over spildt Mælk; men man kan ikke se bort fra, at de beklagelige Forsømselser forpligter Staten til at være med til at bære de Byrder, som vore dygtige Videnskabsmænd ikke fik Lov til at skaane Landbruget for.

Jeg vil derfor formene, at Lovforslagets Krav til Staten om at refundere Landbruget en Part af Tabet, er rimeligt, og jeg maa mene, at Forslagets Krav til Staten om at yde 20 Kr. pr. Portion for Driftstab og 200 Kr. for Dødsfald i det Tidsrum, den nuværende Epizooti raser, er en meget beskeden Fordring. Man maa formode, at de Besætningsejere, der har faaet deres Besætninger slaadet ned paa Statens Bekostning, i al Almindelighed vil være bedre stillede end de, der faar disse Erstatninger udbetalt; derfor har vi ikke ment, det var